

[Lange.]

med Gang efter Gang; og hvad der gælder om den øverste Ledelse, gælder ogsaa en Række andre af de Folk, som har med Administrationen at gøre. Men jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at der gives Undtagelser. Dette, at der gives en ganske ung Mand en saa uhyre Magt, stiller jo ikke alene store Krav til hans Dygtighed, det stiller ogsaa store Krav til hans Karakter, og man kan vel ikke forbaves over, at der kan være en og anden — selv om jeg erkender, at det vist er Undtagelser —, som har hyldet Operetteordspillet, at der ikke er noget ved at have Magten, hvis man ikke kan faa Lejlighed til at misbruge den.

Men det er egentlig ikke dette, der er det afgørende; det, der er afgørende, er, at den Opgave, man har stillet den øverste Ledelse af Valutakontoret, er en uløselig Opgave. Dette, at man i Valutakontoret har sat og har været nødt til at sætte i ledende Stillinger en Række Folk, som ikke har haft meget med den Slags Ting at gøre i Forvejen — og selv om de havde haft det, vilde man dog ikke med Rette kunne vente af dem, at de skulde kunne ordne hele Landets Import, at de skulde kunne træffe Bestemmelse paa alle mulige forskellige Omraader, hvad de efter min Mening aldrig vil være i Stand til —, bevirker naturligvis, at selv om den største Dygtighed er repræsenteret i Valutakontoret, selv om den bedste Vilje til at gøre det rigtige er til Stede, vil det ikke kunne undgaas, at en Ordning som denne paa en Række Omraader maa medføre Vilkaarligheder, maa virke uretfærdigt over for de Folk, som nu engang er nødt til at gaa ind under denne Ordning, ganske bortset fra, om det har været Hensigten eller ej, hvad det naturligvis ikke har. Derfor har vi ikke alene gennem de Ændringsforslag, vi har stillet, men ogsaa gennem de Forespørgsler, vi gennem Udvalget har rettet til den højtærede Handelsminister, til Valutakontoret, villet pege paa, at man burde gøre det hele saa enkelt som muligt, at hvor der er Mulighed for at forenkle Administrationen, skulde man gøre det, ikke alene fordi man derved vilde spare Erhvervslivet for Ulemper, men ogsaa fordi jo mere indviklet den er, jo flere Bestemmelser man træffer paa Omraader, hvor det ikke er nødvendigt at træffe saadanne Bestemmelser, desto større er Faren ogsaa for, at man kommer til at øve Vilkaarlighed, kommer til at gøre Uret mod Folk, som man ikke vil gøre Uret imod.

Dertil vil jeg gerne knytte en enkelt Bemærkning om, at jeg tror, man maa erkende,

at naar det kommer til Stykket, saa har man gennem Administrationen alligevel taget for lidt Hensyn til Erhvervsorganisationerne, til de Folk, der repræsenterede Sagskundskaaben paa de forskellige Omraader. Ogsaa dette omtalte jeg ved første Behandling, fordi jeg er af den Opfattelse, at det egentlig er ganske i Strid med de Ønsker, som den højtærede Handelsminister har. Der staar i Bemærkningerne:

„For Ordningens Administration vilde det være af væsentlig Betydning, dersom en Forenkling kunde foretages, eventuelt saaledes at en Del Detailafgørelser blev skudt over til Erhvervsorganisationerne, for at disses praktiske Kendskab til Forholdene inden for de enkelte Brancher i højere Grad kunde tages i Anvendelse.“

Det giver jo saa absolut Udtryk for, at man vil have en Mængde Afgørelser lagt over paa Erhvervsorganisationerne, men det er hidtil kun sket med Hensyn til enkelte særlige Opgaver, f. Eks. den meget vanskelige og i høj Grad ubehagelige Opgave: at bestemme, eller i hvert Fald at gøre Indstilling om, hvem der skal være Nyimportører, en Opgave, som næsten medfører, at man bliver uklar med alle de Mennesker, man kommer i Forbindelse med, fordi man aldrig kan tilfredsstille alle de Ønsker, der fremkommer; enten faar Folk ingen Importtilladelse, og saa er de utilfredse, eller ogsaa faar de for lidt, og saa er de ogsaa utilfredse, og endelig er der den tredie Kategori, nemlig de Folk, der har Importtilladelse, og som er utilfredse, fordi de skal afgive noget til andre. Med Undtagelse af denne vanskelige og ubehagelige Opgave har vi inden for Organisationerne forfærdelig lidt Indflydelse paa de Beslutninger, der tages. Jeg er enig med den højtærede Handelsminister — for jeg gaar ud fra, at det, der staar i Bemærkningerne, er Ministerens Opfattelse — i, at det vilde være i høj Grad heldigt, om man i Fremtiden kunde komme paa en anden Fod ikke alene med Hensyn til Forhandlingsformen, men ogsaa med Hensyn til de Beslutninger, der bliver taget.

Jeg fremsatte under Sagens første Behandling en Række Betragtninger over den økonomiske Situation i Landet, over Regeringens hele økonomiske Politik, idet jeg gaar ud fra, at i Virkeligheden er det disse Forhold, ikke mindst Regeringens økonomiske Politik, der er Kilden til de valutariske Vanskeligheder, vi har, og jeg fremhævede da ogsaa Regeringens efter min Mening mærkelige Stilling til Rente-problemerne. Jeg skal ikke i Dag gentage